

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Μηνὸς Μαΐου τριανταμία,
καῦμα καὶ τύφων ἐπιδημία.

Τοῦ Φασουλῆ φευγάλα καὶ ντράβαλα μεγάλα.

(Φασουλῆς ὁ φαμφαρῶνος
ὁμιλεῖ καὶ σκούζει μόνος.)

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν 'Ετέμ κι' ἐδῶ μὲς 'στὴν 'Αθήνα
νὰ φύγω μ' ὅλα τὰ παιδιὰ καὶ μὲ τὴν Φασουλίνα,
νὰ γίνῃ κοσμοχαλασιὰ
σ' αὐτὸ τὸ περιβόλι,
καὶ μὲ τρομάρα 'στὰ νησιὰ
νὰ φεύγουν ὅλαις κι' ὅλοι.

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν 'Ετέμ κι' ἐδῶ μὲς 'στὴν 'Αθήνα
νὰ πᾶψουν φυσαρμόνικαις, κιθάραις, μαντολίνα,
νὰ μὴν ἀκούεται φωνὴ 'στῆς 'Αθηνᾶς τὸ φλόρε
καὶ κανταδόρων φλογερῶν περιπαθῆς μινόρε,
νὰ κλείσῃ κάθε καφενεὺς
κι' οὔτε κανένας κουνενὲς
μὲ σχέδια Στρατηγικῆς, ποῦ δὲν τὴν εἶδαν χρόνοι,
τὰ μάρμακα τῶν τραπέζιων νὰ καταμουντζουρώνῃ.

Νὰ λείψουν τοῦ Κουβέρνου μας προγνωστικά καὶ κρίσεις,
Σκουλούδηδων τρεχάματα καὶ διαμαρτυρήσεις,
νόταις ἐδῶ, νόταις ἐκεῖ, καὶ τόσα ντοκουμέντα,
ποῦ ξεφουρνίζει σωρηδὸν σοφία μὲ πατέντα,
κι' οἱ Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος νὰ μὴν κουράζωντ' ἔτσι,
ἂν κι' ἔχουν σκυλοπέτσι,
κι' οὔτε νὰ χάνουν ἑξαφνα Παρασκευὴ καὶ Τρίτη
κι' ἐμπρὸς σὲ πόρταις Πρεσβειῶν νὰ στέκουν καραούλια,
καὶ τὰς συσκέψεις ν' ἀρχινοῦν μὲ τὸν 'Αποσπερίτη
καὶ μόλις νὰ τελεσιώνουνε μὲ τῆς αὐγῆς τὴν Πούλια.

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν 'Ετέμ κι' ἐδῶ μὲς 'στὴν 'Αθήνα,
νὰ 'δῶ χλωμὸ σὰν Λάζαρο τὸν τάδε καὶ τὸν δεῖνα,
νὰ πηλαλοῦν τάφεντικά μὲ δούλαις καὶ μὲ δούλους,
νὰ 'δῶ κι' αὐτοὺς τοῦ Στέμματος τοὺς σοβαροὺς Συμβούλους

'Ετος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνενήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Ποῦντος ἑνενήντα δύο καὶ μὲ πεντακόσ' ἀκόμα,
πάλιν ἡ Φραγκιά 'στὰ κρύα μᾶς ἀφίν' ἡ παληοδρωμά.

μὲς 'στῆς Πρεσβείαις νὰ χωθοῦν
παρκαλῶντας νὰ σωθοῦν,
νὰ τρέχουν ὅλοι σὰν τρελλοί,
καὶ νὰ μὴν ἔλθῃ κι' ἡ Βουλὴ
νὰ συζητήσῃ πατρικῶς τοῦ γένους τὸ συμφέρον,
κι' ἔδρας νὰ βλέπω Γκέγκηδων 'στὰς ἔδρας τῶν Πατέρων.

Κι' αὐτὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς,
ποῦ μὲ κορδῶματα πολλὰ
κάθε σαλιάρης Φασουλῆς
πέρνει τοῦ κόσμου τὰ μῆλα,
ὁ Στρατηγὸς ὁ Τουρκαλᾶς, χωρὶς νὰ σαλιαρίσῃ,
νὰ τὸ σωριάσῃ κατὰ γῆς καὶ νὰ τὸ πυρπολήσῃ.

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν 'Ετέμ κι' εἰς τοῦτο τὸ λημέρι,
ποῦ τριγυρίζουν Χάριτες ἡμέρα μεσημέρι,
νὰ κλείσουν Μπόρσαις ξακουσταῖς, σαράφικα καὶ πάγκαις,
νὰ γίνουν νοικοκύρηδες τῆς 'Αγορᾶς οἱ μάγγες,
νὰ πάθῃ νευρικὸ σπασμὸ καὶ τὸ 'δικό μου μούσι,
ν' ἀποκοποῦν Σταυραετῶν ἡ ψεύτικαις φτερούγαις,
καὶ τῆς λεπτῆς φακλαναρί τοῦ ντιστεγκέ λεφούσι
μὲ ξελυμένα τὰ μαλλιά νὰ τρέχῃ μὲς 'στῆς ρούγαις,
καὶ νὰ φωνάζῃ Γαλλιστί:
«μὲν ντιέ, μὲν ντιέ, καὶ σαπριστί.»

Εὐδόκησε, Χριστοῦλη μου, Τούρκος κι' ἐδῶ νὰ φθάσῃ
καὶ πατρικῶς νὰ δράσῃ,
ἔχω λαχτάρα νὰ τὸν 'δῶ
τὸν κύριον 'Ετέμ κι' ἐδῶ,
νὰ μὴν ἀφήσῃ μιὰν ἑλῆα κατὰ τὸν 'Ελατῶνα,
ν' ἀρχίσῃ βούρδουλας γερός, κρεμάλα καὶ παλούκι,
καὶ νὰ ρεμβάζῃ κάποτε 'μπροστὰ' στὸν Παρθενῶνα
μὲ ναργιλέ γιαδάσκο κι' ὀλόχρυσο τσιμπούκι.

Εὐδόκησε, Χριστοῦλη μου, Τούρκος κι' ἐδῶ νὰ 'μπῇ,
νὰ νοιώσῃ κι' ἡ Πρωτεύουσα, τῆς στράτας ἡ πομπή,
κι' ὅλος ὁ κόσμος ὁ γλεντζές κι' ὁ συντηρητικὸς
πῶς ἔχει γίνῃ πόλεμος Ἑλληνο-Τουρκικὸς.

«Ας τὸν ἰδῇ κι' ἡ πόλις μας, τοῦ κόσμου τὸ καμάρι,
καὶ μὲς 'στὸ τόσο πατιρντί
νὰ πέσῃ κάθε λεοντῇ
καὶ τὰ λειοντάρια νὰ φανοῦν γαϊδούρια γιὰ σαμάρι.

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν 'Ετέμ καὶ μέσα 'στὴν 'Αθήνα,
τῶν φώτων τὸν πυρῆνα,
νὰ δοῦμε κάθε μας θεσμό
κουρέλι μὲς 'στὴ βούτα,
καὶ μὲ πολὺ παροξυσμὸ
νὰ λέμε «τεῖναι τοῦτα;»

Καὶ 'στὸ λαμπρὸν τὸ Στάδιον,
τῆς Νίκης τὸ Παλλάδιον,
ποῦ τῆς τρεχάλας ἀριστεῖς 'φανήκαμ' ἐκεῖ πέρα
κι' ἡ δόξα 'στὴν πατοῦνα μας κατέβη μιὰν ἡμέρα,
Νιζάμηδες καὶ Γκέγκηδες δλοταχῶς νὰ δράμουν,
καὶ μέσα 'στὴν κονίστρα του τὰ πρέποντα νὰ κάμουν.

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν 'Ετέμ, καὶ μόλις γλυκοφέγγει
νὰ βλέπω μούτρα Γκέγκη,
καὶ πότε χέρι τρυφερὸ τρέ κομ' ἰλ' οὐ Νιζάμη
νὰ μοῦ κτυπᾷ τὸ τζάμι,
κι' ἐγὼ νὰ λέγω «γκέλ μπουρντά,
μὴ στέκεσθ' ἐξω σὰν χαζοί,
κι' ὀρίστε μέσα 'στὸν ὄντα
νὰ πιούμε τὸν καφὲ μαζί.»

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν 'Ετέμ, κι' ὅποταν θ' ἀριθάρη
νᾶναι βαθεῖα μεσάνυχτα, νᾶναι σκοτάδι πίσσα,
καὶ μόλις μὲς 'στὸ στρώμα μας τὸν πάρουμε χαμπάρι
νὰ βγοῦμε μὲ τὸ 'σάδρακο καὶ μὲ τὴν 'πουκαμίσα,
λευκῆς εἰρήνης σύμβολα 'στους δρόμους περιφέροντες
ἄνδρες, παιδιὰ, καὶ γέροντες.

Φέρε, Χριστέ, τὸν Τουρκαλᾶ
νὰ δοῦμε θαύματα πολλὰ,
νὰ γίνῃ στάκτη καὶ καπνὸς τῶν 'Αθηνῶν ἡ πόλις,
ποῦ Σόδομα κατήντησε κι' ἐξώλης καὶ προώλης,
σὰν θεία μάστιξ νὰ φανῇ, σὰν δεῦτερος 'Αττίλας,
ν' ἀποσαρώσῃ σύμψασαν τὴν πλάσιν τῆς σαπίλας,
καὶ καθαρτήριο πυρὰ τὴν γῆν ν' ἀποκαθάρῃ,
ποῦ μέσα της γεννοβολοῦν σκουλήκια κι' ἀσκαθάραι.

Φέρε, Χριστέ, τὸν Τουρκαλᾶ
νὰ δοῦμε θαύματα πολλὰ,
τὰ τζάκια τῶν Συβαριτῶν
θρηνοῦντα νὰ τᾶκούσω,
κι' ὀγκανισμοὺς πατριωτῶν
μὲ ταμπουρᾶ νὰ κρούσω.

Νὰ σκορπισθοῦν τάρπακτικὰ,
φαγαδὲς ἀρουραῖοι,
τῶν Κεντρικῶν τὰ τρακτικὰ,
κι' ὅλ' οἱ νοικοκυρταῖοι.

Μέσ' ἀπὸ σπήττα νὰ πετοῦν
νταῖδες σὰν κι' ἐμένα,
καὶ τάρμακα νὰ παραιτοῦν
'στους τοίχους κρεμασμένα.

Κι' ὅλ' οἱ φωστῆρες τῆς φυλῆς,
ποῦ τοὺς τιμᾷ κι' ὁ Φασουλῆς,
κι' εἶναι μονάχα τὸ κεχρί
καὶ σκέψις καὶ σπουδὴ των,
νὰ πάθουν τὴν κακὴ ψυχρὴ
καὶ τὴν ἀνάποδὴ των.

Κι' ὁποῖος θαρροῦσε τοῦ ντουναῖ πῶς 'πῆρε τὸν ἄερα
νάλθη 'στὰ σύγκαλά του,
νὰ βγάλῃ κι' ὁ Κορδόναρὸς ἀπὸ τὴν μπουτονιέρα
τὰ τριαντάφυλλά του.

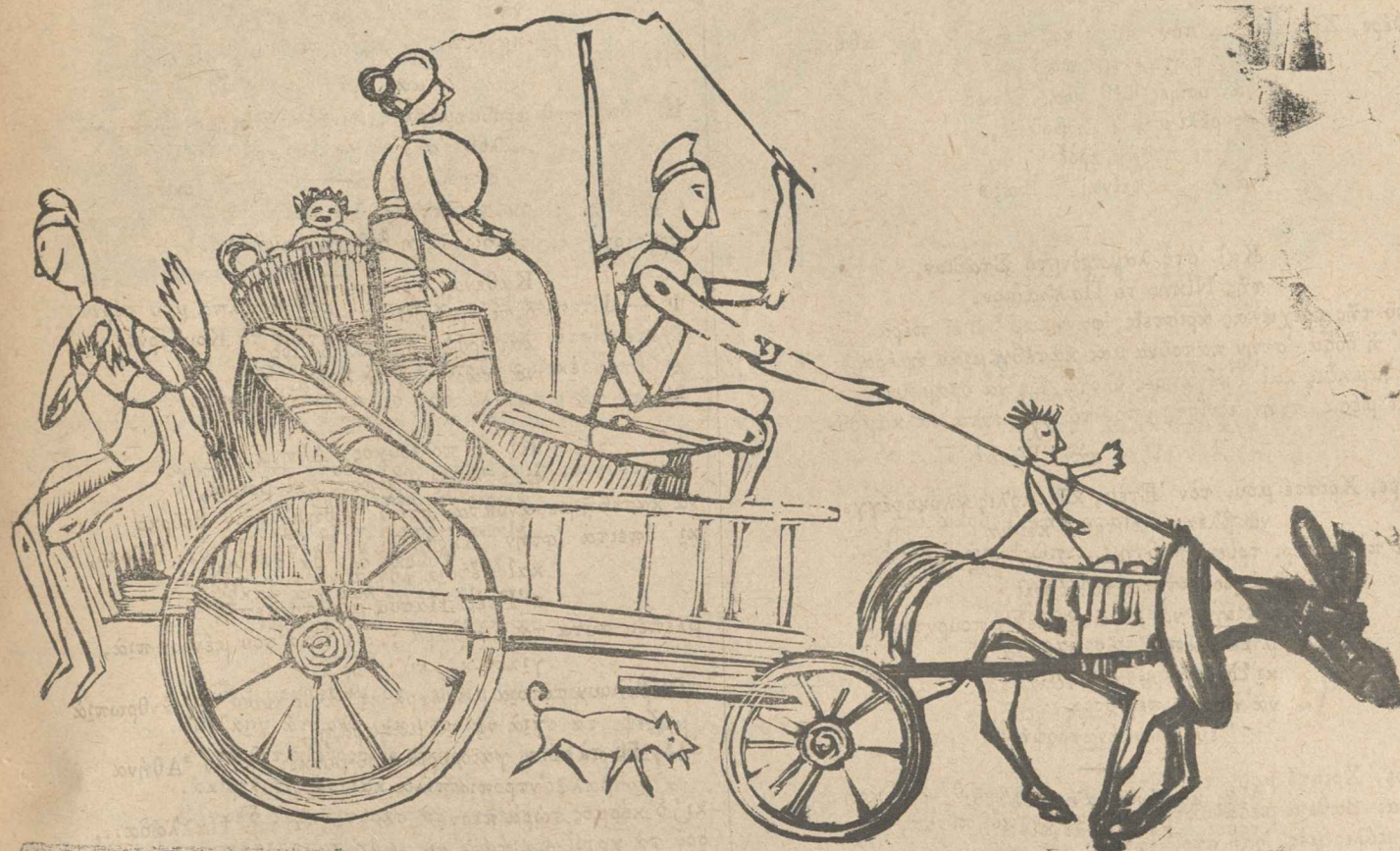
Καθένας Ταλαμώνιος
ὅ,τι 'μπορεῖ νὰ σώσῃ,
καὶ δρόμος Μαραθώνιος
νὰ πάρῃ καὶ νὰ δώσῃ.

Κι' ἡ πολιούχος 'Αθηνᾶ,
ποῦ 'πῆρε κάμπους καὶ βουνὰ,
νὰ κατεβῇ μεσάνυχτα 'στῶν 'Αθηνῶν τὸν βούρκο
κι' ἔπειτα 'στὴν 'Ακρόπολι ν' ἀνέβῃ μὲ τὸν Τούρκο,
καὶ τέτοια λόγια νὰ τοῦ 'πῇ:
«'Ετέμ Πασσᾶ μου τσελεπῇ,
βλέπεις αὐτὰ τὰ μάρμαρα; ... 'δικὰ σου μένουν πιά,
γιατὶ καὶ σὺ γνωρίζεις
πῶς θέλουν τέτοια μάρμαρα κι' ἀνθρώπους μ' ἀνθρώπων
για νὰ τὰ μακαρίζῃς,
ἄλλοιως σὲ τόση γαϊδουριά ποῦ βόσκει 'στὴν 'Αθήνα
'ντροπιάζονται κι' ἐκεῖνα,
κι' ὁ κόσμος τώρα περγελᾷ κι' ἐμένα τὴν Παλλάδα...
σοῦ τὰ χαρίζω, πάρε τα, μὰ σώσε τὴν 'Ελλάδα».
Τέτοια τοῦ Τουρκοῦ νὰ τοῦ 'πῇ, τέτοια νὰ τοῦ 'μιλῇ,
καὶ τὸν σωτήρα τὸν 'Ετέμ 'στὸ στόμα νὰ φιλήσῃ.

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν 'Ετέμ κι' ἐδῶ κανένα βράδυ
πολλοὶ σὲ πῆθους νὰ χωθοῦν γεμάτους ἀπὸ λάδι,
καὶ νὰ πετάξουν ἀπ' ἐκεῖ
σὰν λαδωμένοι ποντικοί,
μὲ γόους δὲ σπαρακτικούς
νὰ κρᾶζουν 'στὸν Σεῖφουλλάχ:
«λυπήσου μας τοὺς ποντικούς
καὶ σώσε μας γιὰ τὸν 'Αλλάχ.»

Ἡ δὲ κυρία Φασουλῇ, ποῦχε 'στους ξένους φόρτε,
χωρὶς καθόλου νὰ 'ντραπῇ
πρὸς τὸν Σεῖφουλλάχ νὰ 'πῇ:
«θυμήσου πόσαις ντιστεγκέ σ' ἐλύσσαζαν 'στὸ κόρτε.»
Νὰ βουβαθῇ καὶ καθεμιὰ τοῦ πλουσταριοῦ Κοντέσσα
καὶ σκακοῦ κυρία,
κι' ἂν δὲν πατήσῃ Τούρκικο ποδάρι κι' ἐδῶ μέσα
δὲν εἶναι σωτηρία.

Φαντάσου νὰ τὸν ἐβλεπα τὸν Τούρκο Στρατηλάτη
νὰ 'μπῇ μὲ τὸν Σεῖφουλλάχ καὶ μέσα 'στὸ Παλάτι,
κι' ἐν μέσῳ δούλων τῆς Αὐλῆς πιστῶν κι' ὑψηλοφρόνων
εἰς τὸν ἡλιοστάλακτον νὰ ραχατέψῃ Θρόνον.
Φαντάσου νὰ τὸν ἐβλεπα νὰ στήσῃ κι' ἐκεῖ πέρα
μιὰ Τούρκικη παντιέρα,
καὶ νὰ φωνάξῃ 'στους Ρωμηοὺς μὲ μύλοιαι κι' ἀστεῖαι:
«προσέχετε γιὰ τὸν Θεὸ μὴν πάθ' ἡ Δυναστεία.»

(Ὁ Περικλῆτος ἔρχετ' ἐσπευσμένως
κι' ἀρχίζει νὰ 'μιλῇ λαχανιασμένος.)

Π.—

Ἐμαθες τὴν συμφορὰ,
Φασουλῇ μου φουκαρὰ;
Οἱ μεγάλοι μας προστάται
κι' Εὐρωπαῖοι διπλωμάται
μᾶς ἀφίνουν τοὺς πτωχοὺς
μὲ τοὺς Τούρκους μοναχοὺς
νέτα σκέτα νὰ τὰ 'πούμε
ὀχιως νὰ πετσοκοπούμε.

Κι' ὁ Σκουλούδης πῶς πολὺ
τρέχει τρέχει καὶ 'μιλεῖ
μ' ὑποκείμενα 'ψηλὰ,
τὸν 'ἀφίνει, τ' ἄλλο πιάνει,
κι' ὀλοένα, μπουνταλᾷ,
διαμαρτυρήσεις κάνει.

Ὁμιλεῖ τοῦ Γερμανοῦ,
πέρνει καὶ τὸν Ἀγγλο σθάρνα,
κι' ἐνῶ τρέχει 'στὸν Ὀνού
δὲν ξεχνᾷ καὶ τὸν Ἀβάρνα.

Καὶ φωνάζει μὲ φωνή:
«Δὸν Σκουλούδη Στεφανῇ,

κάστανα μὴν τοὺς χαρίσῃς
κι' ὅλους νὰ τοὺς στραπατσάρῃς,
καὶ τὰς διαμαρτυρήσεις
ὅσο πᾶς νὰ τῆς φορταρῇς.

Εἶδες εἶδες ἀτιμία;
σὰν κι' αὐτὴ δὲν εἶναι μία.
Δὲν τὸ 'πίστευε κανεὶς...
'θύμασε κι' ὁ Στεφανῇς,
μὰ κι' ὁ Ράλλης δὲν κρατεῖται
καὶ 'στους Πρέσβεις ἀμολεῖται.

Βρὲ διαβόλου κηδεμόνες, δὲν λυπάσθε, δὲν πονεῖτε;
μὰ κανένας τέλος πάντων ἀπὸ σᾶς δὲν συγκινεῖται;
'Ὅταν καθόδοις ἡπτεῖται κι' εἰς 'Αθήνας ὁ Πασσᾶς
τὰ πολλὰ συμπερὸντὰ μᾶς δὲν 'κρεμάστηκαν σὲ σᾶς;
δὲν ἐγύρισ' ἐκ τῆς Κρήτης ὁ στρατὸς τῆς κατοχῆς
κι' ἀνέυ τῆς ἀναχωχῆς;
Σεῖς δὲν 'κόψατε 'στὴ μέση τὸν ἀξέχαστο καυχᾶ μᾶς;
δὲν μᾶς εἶπατε μὲ τρόπο νὰ καθίσωμε 'στ' αὐγὰ μᾶς,
καὶ σεῖς μόνοι θὰ τὰ 'πῆτε μὲ τῆς Πύλης τὸ Ντιθάνι
καὶ τὸ καὶ τῆς εἰρήνης θὰ τελειώσῃ μάνι μάνι;

Ποῦναι πόσαις ὑποσχέσεις, ποῦ κι' οἱ λόγοι τῆς τιμῆς,
ποῦ 'πιστέψαμε κι' ἐμεῖς,
κι' ἐμουντζώσαμε τῆς πρώταις τοῦ πολέμου φασαρίαις
κι' ἀμολήσαμε 'εφεορείαις,

κι' ὅλο τὸ Στρατόπεδόν μας ἀπὸ τὴν Ἀγία Μαρίνα
μετετέθη ἴσῃ τὴν Ἀθήνα,
καὶ μὲ φούριας ἀπ' ἐδῶ
ἔστειλαμε τὸν Τσαμαδόν;

Ὅρσε μὲς ἴσῃ τὸν Κονσολάτα,
ὅρσε ἴσῃ τοὺς Μινίστρος μὲσα,
ποῦ μᾶς ἔκαναν σαλάτα
τὰ πολλὰ μας ἰντερέσσα.

Δὲν ἐτέλειωσαν οἱ κόποι,
δὲν τελειόνουν τὰ δεινὰ....
ὅρσε μὲσα ἴσῃ τὴν Εὐρώπη,
ποῦ μᾶς ἔγελαν ξανά.

Φτοῦ καὶ κακὸ χρόνον νᾶχη,
ποῦ μᾶς λείει, Φασουλῇ:
ἀκάνετε καλὰ μονάχοι
μὲ τὴν Πύλη τὴν Ὑψηλήν.

Βρὲ τὴν ἄπιστη τὴν Τουρκα!....
τεῖναι τούτη;.... πῶ! πῶ! πῶ!....
ἔχω πάλι μία φούρκα,
ποῦ δὲν ξέρω τί νὰ ἔπῳ.
Ἐλα ἴσῃ τὸ σοβαρὰ,
Ἐσπερία μου σοφή,
εἶναι συμπεριφορὰ
κι' εὐγενῶν ἀνατροφὴ;

Μᾶς κατήνησαν τρέλλους
τόσοι διπλωμάται φίνοι,
λέγωντας ἴσῃ τοὺς Θεσσαλοὺς
πῶς ὁ θερισμὸς θὰ γίνη.

Κι' εἶπαν ἴσῃ νὰ γυρίσουν
μὲ βιολιά καὶ μὲ κλαρίνα,
μὰ πρὶν πᾶνε νὰ θερίσουν
ἴσῃ τοὺς θερίσ' ἢ πεῖνα.

Πῶς τὰ ξεχάνεις ὅλα σου
καὶ βράξεις τὴν παρόλα σου;
Ἀλλ' ἄς εἶναι, δὲν πειράζει,
κι' ἂν μᾶς ἔπαιζες σκληρὰ,
μὰ καὶ τούτη τὴν φορὰ
δὲν θὰ βάλωμε μαράζι.

Καὶ γι' αὐτὰ καὶ χίλια τόσα,
ποῦ δὲν ἔρχονται ἴσῃ γλώσσα,
θῆβγη τῶρα ντοκουμέντο
σπουδαιότητος πολλῆς
γιὰ νὰ ληθῇ τὸ Παρλαμέντο
τῆς κυράτσας τῆς Βουλῆς,
νὰ σοῦ δώση, νὰ σοῦ δώση,
καὶ βριστικὴς νὰ σὲ φουσκώση.

Φασ.—

Ἐφθασε πάλιν ὁ καιρὸς
ποῦ τρόμος μὲ θερίζει....
σὲ βεβαιώνω σοβαρῶς
Ἐτέμ πῶς μοῦ μυρίζει.
Πᾶμε νὰ φύγωμε, μπαμπά,
φωνάζουν τὰ μουρέλια...
τρέξε νὰ φέρης ἀραμπᾶ
καὶ δέσε τὰ κουρέλια.

Θ' ἀναχωρήσω, δὲν ἔμπορῶ,
ἔχω σπουδαῖο λόγο...
βαρδᾶτ' ἔμπρὸς, ἀναχωρῶ,
καὶ δένω κάθε μπόγο.

Ἀχ! ἀφιλότιμη Φραγκιά, τί ρίμικες θὰ σοῦ κάνω!...
μπόραις μᾶς ἔφερες πολλὰς
καὶ σήμερα ξερὰ μᾶς λές
νὰ βγάλωμε τὸν σβέρκο μας μαζί μὲ τὸν Σουλτάνο.

(Ἐνῷ μὲ τρόμον σκέπτεται νὰ πάρῃ δρόμον μίλια
προσέρχεται θορυβωδῶς ἡ ξύλινη φαμῆλια.)

Φ.—Ἐτοιμασθῆτε ἡγήγορα, τὸν ἀραμπᾶ μου σέρνω...
ἔχετε πίστιν πάντοτε ἴσῃ κράτους τὸ Κουβέρνο,
κι' ὅταν ἐκεῖνο βλέπετε πῶς αἰσιοδοξεῖ
δένετε τὰ μπαούλα σας σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ.

Πιστεύετε, πιστεύετε, καὶ δέστε κάθε μπόγο
χωρὶς νὰ λέτε λόγο.
Μὴ σὰς ξαφνίξῃ ξαφνικὸ,
ἴσῃ Τουρκο δὲν θὰ σκύψωμε,
μὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ
ἀνάγκη νὰ τὸ στρίψωμε.

Πάρε, κυρία Δέσποινα, τὸ κάθε μου βιβλίο,
μάζεψε τὰ στολίδι σου κι' ὅλα τὰ γραλικά...
σύ, Περικλέτο, νὰ γενῆς εἶδος Ἐπιτελεῖο
νὰ κουβαλᾷς τὰ μόμπιλα καὶ τὰ πουλερικά.

Πάρτε τὰ σκουτιὰ μας ὅλα
κι' ἄς μὴ μείνῃ κατσαρόλα
μὲς ἴσῃ παληομαγειριῶ,
μήτε πιάτο καὶ φλυτζάνι,
πάρτε κι' ἄπ' τὸ πλυσταριῶ
τῆς μπουγάδας τὸ καζάνι,
μὰ δὲν πρέπει μήτε σκάφη ἴσῃ αὐλή μας ν' ἀπομείνῃ
μήπως μέσα κάποιος Γκέγκης τὰ ρημαδικὰ του πλύνῃ.

Ὡς ἀνάμνησιν ἴσῃ Τουρκο καὶ βελόνι δὲν ἀφίνω,
πάρτε τοῦτο, πάρτ' ἐκεῖνο,
τὰ γραφεῖα μας, τὰρχεῖα,
καὶ τάνωνυμα δοχεῖα.
Ἐλα πάρε, Περικλέτο,
κάθε τοῦ Ρωμιοῦ λιμπρέτο,
μὴν ξεχνᾷς καὶ τὸ σκυλί μου, ποῦ τὸ βλέπω καὶ πονῶ,
πρὶν αἰχμαλωτὸ τὸ πιάσουν σάν κι' ἐκεῖνο τὸ Ζανό.

Ζεῦτε ἴσῃ ἀραμπᾶ μας τὴν γνωστὴ μας τὴν γαϊδουρά
νὰ μᾶς πᾶν γιὰ τὰ Γιούρα.
Πᾶμε πᾶμε... τί φεγγάρι καὶ τί ἑσπέρη βραδὴ!...
κατευόδιο μας καὶ πάλι, μὰ πρὶν φύγωμε, παιδιὰ,
μὲς ἴσῃ φέρῃ τὴν Ἀθήνα δώστε κάμποσαις φτυστικαῖς,
μὰ χορτάστε καὶ τοὺς Φράγκους μὲ Ρωμαϊκὰς βριστικαῖς.

Φεύγω μὲ φυγὴν ἀνδρείαν, συμπολιταῖ μου γενναῖοι
καὶ γλεντζέδες Ἀθηναῖοι,
ποῦ κι' αὐτὴ τὴν συμφορὰ
τὴν περνάτε μιὰ χαρὰ,
καὶ ἴσῃ τόσαις πατινάδες
δὲν ἀκούτε τῆς μαννάδας,
ποῦ μὲ βόγγους τῶρα τῶρα
ἡλεκτρίζουν τὸν ἀγέρα...
ὦ Πατρίδα μαυροφόρα!
ὦ πεντάρφανη Μητέρα!